

Borostyánkőny
Gyémántfiú 2.

fine selection

S Z U R O V E C Z K I T T I

*A Kutya és lovak egyszemélyes szerkesztőségének,
amiért ihletet adott a regényem befejezéséhez...
...és hitet egy új kezdethez.
„Maradjon is így.”*

*“Virág nyílj ki már
Bimbód feszítsd szét
Hozd vissza nekem
Ami enyém volt rég
Szórd az illatát
Szórd csak szerte szét
Hagyd hogy láthassam
Ami enyém volt rég...”*

(ARANYHAJ ÉS A NAGY GUBANC)

Prológus

Ismét kinyílt az ajtó. Minden ízemben remegtem, és még szorosabban öleltem őt, akiről sosem hittem volna, hogy valaha is első helyre kerül a szívemben.

– Nem lesz semmi baj! – suttogtam, mire rám pillantott azokkal a kifejező, hatalmas szemeivel. Két könnyektől csillogó, gyönyörű borostyánkő.

Bólintott, majd szorosan összezárta a szemhéját, bársonyos kezeckéit a füleire tapasztotta, körülötte ezer és ezer sötétszöke loki... *Sosem hagynám, hogy bántsanak. Nálad bölcsőbb, elfogadóbb, szeretetteljesebb lényt nem ismertem soha. Te az én kislányom vagy.*

Az ölélesem védte életem kis csodáját, miközben bátran felnéztem arra az álnok arcra. Aztán megláttam a kezében a hatalmas kést. Pengeéles volt. Pont eléggé ahhoz, hogy mindkettőnk életét kioltsa.

1. fejezet

Isten hozott és isten hozzád

A pici lány rémulten pillantott körül a terminálban, miközben görcsösen kapaszkodott a nőrsz kezébe. Megejtően szép volt. Félhosszú, szőke haja tökéletes, sűrű csigákban kunkorodott a füle mögé, angyalian szép, két és fél éves arccoscájához egyáltalán nem illett a gondterhelt, komoly tekintet. Sandra Connor érzékenyülve figyelte, amint a kis szépség tétován közeledett felé. *Hát elhoztak hozzám, itt vagy végre! Nem is tudod, mennyire vártalak. Istenem, a kis szemed! Pontosan olyan...*

A borostyánszín szemek gyanakodva méregették Sandrát, és a kislány a bébiszitter háta mögé húzódott. Úgy szorította, úgy ölelte a nő lábait a Los Angeles-i reptér forgatagában, mintha mindkettejüket halálos veszély fenyegetné.

– Nézze el neki...! – kérte a nőrsz, amint hallótávolságon belül kerültek. – Az elmúlt néhány hétben idegenek vették körül, tudja, az a szörnyű intézet... De magának nem kell mondanom, milyen nehéz volt onnét kihozni!

Sandra bólintott, majd közelebb lépett, és bekukucsált az aszszony háta mögé. A kicsi válaszul a nő szoknyájába fúrta az arcát.

– Semmi baj, Katie – mosolygott az írónő. – Köszönöm, hogy elhozta.

Sandra leguggolt, és gyöngéden megsimogatta a kislány haját.

– Isten hozott Los Angelesben, Nikki! – mondta lágyan, mire a kicsi bizalmatlan, ám kíváncsi pillantással nézett a nőre, de nem szólalt meg.

– Katie és te most egy ideig nálunk fogtok lakni – folytatta Sandra túl gyorsan, túl lelkesen. – Tudod, a férjem, Will, kinn vár bennünket a parkolóban, és hazamegyünk a meseszép házukba! Képzeld, van egy kis medence és játszótér is a kertben, hatalmas csúszdával. Csak a tied! Jó lesz?

Nikki elgondolkozva, tétován bólintott, de biztos, ami biztos, azért nem engedte el a dadus lábait.

– Mama? Hol a mama? – tette fel hirtelen a kérdést, ami Sandra szívébe mart. Amit már valószínűleg mindenkitől megkérdezett ez a csöppség, a csilingelő hangocskáján, aki csak szembejött vele, mióta az édesanyja...

– Nikki! – szólalt meg Katie, mert megérezte, hogy Sandra nem tud mit kezdeni a helyzettel. Hiszen mit is mondhatna egy idegen kislánynak, aki soha többé nem láthatja a mamáját? Nincsenek erre megfelelő szavak.

– Hagyja csak! – kérte Sandra, majd ismét a picikehez fordult. – A mamád most az angyalokkal van...

– Az angyalokkal? – kérdezte gyanakvó arccal Nikki, de mintha megenyhült volna egy kicsit. – Mit csinál ott? Mit csinál velük? Miért nem jön haza?

Sandrát meglepte és meghatotta a kicsi lány tiszta, angol beszéde – hiszen ebben a korban nem gyakori a folyékony beszéd. Hát még két nyelven...!

– Mesélek erről neked, ha hazaérünk – mosolygott biztatóan Sandra, majd az egyik kezét Nikki felé nyújtotta. Ő azonban meg-
rázta a fejét.

– Katie kezét fogom – közölte ellentmondást nem tűrően, de leg-
alább végre kibújt a nőrsz mögül, és lassan elindultak a reptéri par-
koló irányába.

Sandra megigézve figyelte a szomorú szemű kis angyalt, aki sza-
kaszott olyan volt, amilyennek Rebeka egyszer leírta: a kisujja kör-
méig, mint az édesapja. Katie felkapta Nikkit a nagy tömegben,
hogy mihamarabb odaérhessenek a fekete limuzinhoz, amiben a so-
főrjük és Will várta őket.

– Mióta vigyáz a kislányra? – kérdezte Sandra, csak hogy megtörje
a szótlanyságot.

– Fél éve. Amikor a helyzet kezdett romlani... Rebeka belátta,
hogy segítségre van szüksége.

– Nikki gyönyörűen beszél – jegyezte meg Sandra.

– Az utolsó három hónapban már csak angolul szólt hozzá...

Sandra beharapta az alsó ajkát.

– Megérezte, hogy nincs már remény...

Katie bölcsen bólintott.

Nocsak, Will Walker nem bírt a kíváncsiságával. Sandra szeretettel-
jesen nézett a férjére, aki az autónak dőlve, cigarettázva várakozott
rájuk. Amikor észrevette, hogy közelednek, azonnal eldobta a csik-
ket. Évek óta nem dohányzott már, de a gyermek érkezésének híre
annyira felzaklatta őt, hogy ismét rágyújtott. Sandra látta, hogy Will
szemei a kicsi lány arcára szegeződnek, és az ő tudatában is gyöke-
ret ver a felismerés... Ha volt is kérdés valaha, hogy igaz-e Rebeka
története, akkor most már nincs. Will előzékenyen segített beszállni
a kocsiba a nőrsznek és a gyerekeknek, de a pillantását képtelen volt

levenni Nikki arcáról. Emiatt volt némi ügyetlenkedése a biztonsági övvel, csak harmadjára sikerült rögzíteni a megfelelő pontokon. Egyébként sem volt sok tapasztalata a gyerekülésekkel.

– Basszus... Azt hittem, egyszerűbb lesz! – súgta oda Sandrának, mielőtt ők maguk is beszálltak volna a kocsiba.

– Hell és Nick nem láthatja, ez már világos – bólintott Sandra, majd tanácstalan pillantással húzta félre az ajkát. – De most mit csináljunk...?

– Igen, ez felvet némi problémát... De bocs, drágám, nekem most nincs erőm ezzel foglalkozni. Előbb meg kell szoknom, hogy apa lettem, vagy mi...

– Inkább nagyapa – nevette el magát Sandra. – Mert az apjának is félig az apja vagy, évek óta...

– Ez az, amiről meg kell feledkeznünk, ha nem akarjuk újra tönkretenni Nick életét, és fel szeretnénk nevelni ezt a kislányt! Menjünk, Sandy! Majd otthon megbeszélünk mindent. Nem szeretném, ha bárkinek is szemet szúrna...

– Nos, azt hiszem, kár a gőzért, Nikkit nem lehet nem észrevenni. Az örökség, amit kapott... – sóhajtott Sandra, Will pedig az égnek emelte a tekintetét, miközben kinyitotta a limuzin ajtaját, és behupant a hátsó ülésre. Épp szemben Nikkivel, aki kíváncsi tekintettel nézelődött a kocsiban. Egy ideig tökéletesen lefoglalta a kárpit színeinek feltérképezése, a berendezések szemügyre vétele. Amikor végzett, Willre pillantott, és az autóban ülők legnagyobb meglepetésére angyali mosolyra húzódott az ajka.

– Más – közölte kacagva Katie-vel. – Más!

Will csodálkozva nézett a kislányra, de azért szívet melengetően visszamosolygott. Nikki gyönyörű volt, és annyira ismerős, mintha eddig is az életük része lett volna.

– Mi olyan vicces, kisasszony? – kérdezte kedvesen. – Bénán áll a hajam?

– Kérem, ne vegye rossz néven, de Nikki sosem látott még... hm... kreol embert.

Will és Sandra egyszerre nevetett fel.

– Katie, ne aggódjon! Will Walker nem csinál nagy ügyet abból, hogy fekete. Ha pedig Nikkinek tetszik, még jól is jön ez az adottság. – Will továbbra is a kislányra mosolygott, majd elkezdett játékosan grimaszolni neki.

Sandra elragadtatottan figyelte. Mindig érezte, hogy Will ért a gyerekek nyelvén, és nem lesz semmi gond, ha végre sikerül az örökbefogadás. Noha azt egyikük sem gondolta, hogy éveken át tartó, küzdelmes procedúra után éppen így jön majd össze a gyerek. Ilyen furcsán és fájdalmasan. Az angyalszerű kis teremtetést alig néhány hete örökre elválasztotta a természet az édesanyjától, aki születése óta egyedül nevelte. *Rebeka, a lány, akinek az élete megérne egy regényt* – szólalt meg Sandrában az író, miközben elérzékenyülve figyelte, ahogy Will egyre jobb kedvre deríti Nikkit. A filmsztár gyermekét. Nick Richards balkézről született kislányát. A Walker házaspár eldöntötte, úgy örzik meg ezt a titkot, hogy a kicsinek boldog gyerekkora lehessen. *Nikki Walker – nem is hangzik rosszul. Nem lesz nehéz téged szeretni.*

– Csak még egyszer! Gyere ide... jaj... mi lenne, ha a következő géppel mennék? – kérdezte Nick Richards, miközben pontosan tudta, hogy ennek a lehetőségnek semmi esélye. Indulnia kellett. Már így is a maximumig húzta az időt, és nem akart visszaélni a hatalmával. Még akkor sem, ha tudta, a Mirage Film stábja addig várja Oroszországban, amíg csak oda nem ér.

– Nem akarom abbahagyni... – suttogta az enyhén rekedtes női hang két csók között. – Édesem! Ez nem lehet normális. Hány éve is vagyunk együtt...? Ha belegondolok, milyen hosszú időre még, máris örülten akarlak... már a gondolat is elég, hogy most hetekig nem lehet... akkor... amikor én akarom...

A nő keze már határozottan a cipzárján babrált, s Nicket egy hajszál, de tényleg csak egy hajszál választotta el attól, hogy mégis áttegye az útját másnapra. *Menne is, ha nem csinálnám ezt már három napja. Elég. Némi önuralom. Nem vagy már tizennyolc.*

– Jaj, Hell... Ha hazajövök, ígérem, hogy elveszlek feleségül, csak hagyj most kimenni a reptérre... Hé, Heily! Megőrjítesz, hagyd ezt abba!

– Csak azt akarom, hogy tudd, Masenka... Tatjana... és Svetlana sem csinálja úgy, ahogyan én...

– Jaj, te kis buta! – Nick szorosán magához ölelte szerelmét, és a fülébe súgta: – Szeretlek! És két hónap múlva végre tényleg a feleségem leszel! Senki nem rúghat melletted labdába!

Ha Heily kételkedett benne, az mindig rossz emlékeket ébresztett a lelkében, még akkor is, ha tudta, nem több ez a menyasszonya részéről egyszerű évődésnél. A nő túl jól ismerte ahhoz, hogy ne vegye észre az arcán átsuhanó keserű kifejezést.

– Ne kezd! – kérte szenvedélyesen. – Nem úgy gondoltam... csak nagyon-nagyon hiányozni fogsz. Eszemben sem volt rossz érzéseket ébreszteni benned.

– Tudom, drága – suttogta Nick, miközben megsimogatta Heily haját. – Csakhogy azok úgyis bennem vannak. Ez az első alkalom, hogy elvállunk, azóta... Még akkor is így van, ha nem merjük kimondani.

– Ezen is át kell esnünk, Csillagszem. – Heily erőt vett magán, és rámosolygott élete legfontosabb férjére. – Talán nem is normális az, ahogyan az elmúlt két évben össze voltunk növe...

– Lehet, hogy másoknak nem, de tudnod kell, hogy én egyetlen percet sem bántam meg belőle. Miután megtapasztaltam, milyen nélküled... Gondolni sem szeretek arra az időszakra.

– Akkor talán ne most kezdjünk bele ebbe a témába, amikor menned kell, Nick! – mosolygott keserédesen Heily. – De azért ne temessük el örökre. Tudod, mit szeretnék?

– Mit?

– Azt, hogyha hazajössz Oroszországból, annyi év után végre mesélj el mindent arról az időszakról, töviről hegyire! Rendben?

Nick megszorította Heily kezét, majd csókot nyomott a nő orrára.

– De csak ha te is. És ha közben sütizünk – mosolygott a férfi, és játékosan megbökte szerelme oldalát.

– Gonosz vagy, Nick Richards. Tudom, hogy híztam az utóbbi időben. De ez csakis a te hibád. Túl jól tartasz. Biztos hallottad már, hogy a nők belekényelmesednek a boldog kapcsolatba...

– Sokkal jobban tetszel így, mint amikor a bordáid csaknem át-szúrták a bőröd... – Nick beleborzongott az emlékebe, milyen állapotban volt Heily, amikor fél év kényszerű önszáműzetés után visszatért a nő életébe.

– Ugyan, hamar megindultam, mert épp csak nem tokaszalon-nával tömtél! – nevetett a nő, majd szorosan Nick karjaiba bújt. A férfi gyöngéden ölelte magához a törékeny kis testet. *Még hogy kövér! Maga a megtestesült nő. Az életem.* S Nick tudta, nem csak az övé. A szerelme, Heily Anderson színésznő, napjaink egyik ideálja.

Derékig érő, lángvörös, hullámos haj, smaragdzöld szemek, néhány szexi, aranylő szeplő, arányos, nőies vonalak... Nick és Heily már nyolc éve egy párt alkotott, mint a filmszakma koronázatlan királya és királynője, de a színész még mindig úgy érezte, amikor menyasszonya egy átszeretkezett éjszaka után, egy szál lepedőben végiglejtett a nappalin, hogy rajzolni nem lehetne tökéletesebb testet az övénél. Noha akadtak volna jelentkezők szép számmal, sosem volt Nick életében egyetlen nő sem, aki felvehette volna a versenyt Heilyvel. *Azaz csak egy... talán.* A férfi gyorsan elhessegette magától a kóbor gondolatot. Nem volt tiszta a lelkiismerete, még mindig nem.

– Indulj, szerelmem... mert ha most nem mégy, én megesküszöm neked, hogy már nem is fogsz – nevetett a könnyein át Heily, Nickre pedig, hiperérzékeny ember lévén, azonnal átragadt a „női kórság”, s az ő szemeit is csípni kezdte valami. Mindkettejük életében több volt ez most egy egyszerű búcsúnál.

Csaknem három és fél év telt el a végzetes nap óta, amikor Nick Richards, a szupersztár filmszillag megpróbált véget vetni az életének. Nem bírta tovább a rajongók, a média, a filmstúdiók embertelen ostromát – ezek a terhek tizenkilenc éves kora óta nehezdedtek rá szakadatlanul.

Nick remek színész volt, de bevallottan alkalmatlan mindenre, ami a sztársággal együtt jár. Végül ügynöke, Will, és annak felesége, a világhírű író, Sandra Connor mentette ki őt a halál torkából, s átmenetileg egy kis faluban rendeztek be neki új életet, a távoli Magyarországon. Nick esélyt kapott, és kis segítséggel ismét magára talált... Amikor hónapokkal később ép lélekkel tért vissza Heilyhez és a régi életéhez, az felért egy csodával. Ráadásul a személyisége erősebb volt, mint valaha.

Azonban a külön töltött időszak fájdalmai bőven hagytak nyomokat a lelkükön. Mindketten tettek olyat, amire nem voltak büszkék, olykor büntudatos pillantásokat vetettek a másikra... Ez pedig tagadhatatlanul éket vert közéjük, még akkor is, ha önmaguknak sem merték bevallani. Voltak témák, amiket kínosan kerültek. Talán azért, mert féltek az újabb fájdalomtól.

Boldog kapcsolat volt az övék, olyan szövetség, amiben szerelemből, bajtársiasságból, barátságból, cinkosságból és hatalmas szenvedélyből áll össze a kerek egész. Közös mozisorozatuk, a *Fényemberek*, emelte őket hihetetlen magasságokba már tizenévesen, s ugyan időközben eltelt nyolc év, ám ők nem voltak sem kevésbé nagy sztárok, sem kevésbé érdekesek az emberek számára. Mégis, kihunyt már belőlük a megfelelési kényszer. Amikor épp nem egy forgatáson dolgoztak, csak egymásnak éltek, hiszen a legfontosabb az volt számukra, hogy elkerülhessék az újabb tragédiákat.

De most ez az elválás, Nick európai munkája miatti búcsúzkodás feltépte a régi sebeket...

– Nagyon vigyázz magadra, Csillagszem! – suttogta Heily, miközben tágas, rusztikus bútorokkal berendezett fogadószobájukból az előcsarnok felé tuszkolta Nicket. Ők ketten sose voltak a hollywoodi pompa és csillogás elkötelezett hívei, de idővel belátták: tényleg szükség van egy biztonságos helyre, amit örök és kutyák védenek. A ház és a hozzá tartozó kert akkora volt, hogy a kíváncsiskodó tekintetek nem sok eséllyel indultak. Mióta pedig az egyik dobermann megharapott egy túlságosan elszánt rajongót, nem is nagyon próbálkoztak...

– Te is, kincsem! – sóhajtotta Nick, majd még egyszer, utoljára magához húzta Heilyt. – Mindennap beszélünk, oké? Többé sosem fordulhat elő, hogy szem elől té vesszük egymást, rendben?

– Sosem – ismételte Heily. – Gyorsan el fog telni ez az idő, különben is, el leszek havazva az esküvői ügyintézővel... Sok dologban egyedül kell majd döntenem, nélküled. Izgulok emiatt.

– Egész biztos, hogy minden tökéletes lesz, Hell! Nem is lehetne másként, amikor te állsz majd ott mellettem a templomban...

– Szeretlek, Nick... Na, indulj már!

– Drágám, ha bármi rosszat érzel... Gyere utánam Oroszországba, komolyan mondom!

– Nem volna értelme. Amikor forgatsz, se láatsz, se hallasz, te is tudod – rázta meg a fejét Heily. – Különben is, tudnunk kell felnőttekhez méltóan viselkedni. Elvégre hamarosan házasok leszünk, vagy mi a szösz...

– Légy jó kislány, Heily... Ne próbálkozz semmi ostobasággal, mert megkértem Stevent, hogy tartsa rajtad a szemét!

– Azt mindjárt gondoltam... Ezek szerint nincs bőgés, mert a drága bátyám egy este sem hagy majd nekem nyugtot. Pedig már azt hittem, újra megnézhetem az *Elfüjta a szelet*...

– Steven attól behányna... Én még csak-csak kibírom, de tudod, hogy kizárólag karácsonykor!

– A férfiak szörnyű népség! Azt hiszem, ha végre sikerül kidobnom téged, elmegyek Sandrához...

– Nem biztos, hogy jó ötlet. Szombat van. Tudod, mára várták a kisbabájukat...

– Látod, ez most eszembe sem jutott! Mert teljesen elvetted az eszem! Tűnés az oroszokhoz, Nick Richards!

– Szeretem, amikor ilyen kemény vagy, bébi...

– Jaj, Nick... Nick, Nick, Nick, Nick, Nick... – Heily ismét a karjaiba fúrta magát, majd egész egyszerűen a háta mögé nyúlt, és kinyitotta a bejárati ajtót. Átnézett a férfi válla fölött, s látta, hogy

Nick limuzinja már a kocsifeljárón várakozik. – Gyűlölök búcsúzkodni, mars!

– Heily... ha összeházasodtunk, talán ideje volna valami olyasmi-nek, mint Sandráéknál...

– Fogadjunk örökbe egy gyereket?

– Első körben nem erre gondoltam, te is tudod...

– Én semmi jónak nem vagyok elrontója...

– Tényleg? – Nick boldogan elmosolyodott, amikor Heily egyértelmű bólintásának hála, eljutott a tudatáig, hogy végre talán megvalósulhat mindaz, amiről korábban olyan sokat álmodoztak. Házasság, gyerek... szép dolgok, csak épp a két éve őket ért sokk után nem voltak annyira biztosak saját erejükben, hogy efféle felelősségteljes dolgokba bele merjenek vágni – még ha közösen is. Ezért váratott magára olyan sokat az esküvő, amire a világsajtó már évek óta fente a fogát. Most végre megvolt a kitérített nap, és Nick nagyon, de nagyon várta. Sokkal jobban, mint bármelyik premiert.

– Szeretnék egész életemre magamhoz láncolni, te csodálatos csaj... – súgta Heily fülébe, mielőtt beszállt volna a kocsiba.

A limuzin motorja szelíden indult, a karcsú autó kecsesen siklott a hatalmas ház gondosan ápolt, mesés szép kertjében a nehéz kőkerítés felé. Nick látta, hogy Heily mosolyogva integetett utána, míg csak ki nem kanyarodott az utcára. Fájt az elválás. Egyikük sem volt nyugodt. A lelkükben csaták dúltak – olyanok, amiket elfelejtettek megnyerni vagy elveszteni valamikor, a történésekkel teli múltban.

2. fejezet

Úzött vad

Eric Avery a saját izzadságában fürödve ébredt. A lidércnyomás éjéről éjre megtalálta, nem tudott ellene mit tenni. Noha hajnal négykor kissé becsípve érkeztek meg egy filmes partiról, képtelen volt tovább aludni. A mellette fekvő szépasszonyra pillantott. A nő egyenletesen lélegzett, ajka enyhén nyitva, rövid, fekete haja a homlokába hullott. A gyémánt fülbevalót elfelejtette kivenni.

A férfi pár pillanatig utálkozva pillantott a kicsi, tündöklő kövekre. *Megvan mindene. Nekem pedig nincs semmim, sőt! De ez nem tarthat soká. Elvégre ezért vagyok itt. Türelem! Lassú víz partot mos.*

Óvatosan felült az ágyban, majd tenyerét egy pillanatra sajnó homlokára szorította. Halkan kikászálódott, mert nem akarta fölbreszteni Lianne-t. A dúsgazdag producernőt, aki csaknem tizenkét évvel volt idősebb nála. *A lánya, a dögös kis Heily, jobban illene hozzám. Röhej.* Eric nagy sóhajjal indult el a fürdőszoba irányába, hogy némi hideg vizet löttyintsen fáradt arcába. Nap mint nap kifárasztotta a szerepjáték, a saját hazug bókjai, az álkedvessége. Nem akarta ezt az életet, mégsem volt más választása.

Amikor fél évvel ezelőtt megtudta, hogy nagybeteg, ágyban fekvő apja, Gerald Avery korábbi fenyegetőzései ellenére mégis ráhagyja örökül a családi filmstúdiót, a Shinyt, nagyon boldog volt. Ám amikor ezen felbuzdulva véget vetett addigi aranyifjú életének, és kicsit beleásta magát apja üzleti ügyeibe, jött a hatalmas arculcsapás. Mert persze, tudott ő róla, hogy mióta Gerald beteg, nem mennek olyan jól a dolgok. Az öreg egy megbízhatatlan, tehetségtelen pribékre bízta a stúdióvezetést, aki az elmúlt években leforgatott egy nagy halom kommersz gagyit, szexfilmekkel vegyítve – nemhogy az előbbieket, de még az utóbbiak sem hozták a várt nézettséget.

Eric hamar ráébredt a szomorú igazságra: míg ő a barátnőivel Európában múlatta az időt, addig apja megbízottja nem csak lenullázta a Shiny stúdiót, de hatalmas adósságokba is verte azt. Gerald Avery akkor kapta a második szívrohamot, amikor ő mindezt hírül vitte neki.

– Itt kellett volna lenned! – tombolt az öreg stúdióvezető, miután kicsit jobban lett. – Most aztán megnézheted magad, Eric! Mire mentél a sok kurvázással Európában!

– Tanultam, apám – felelte akkor nyugodtan. – Mindig is plasztikai sebész akartam lenni. Nem értek a filmezéshez!

– Hát, akkor itt az ideje, hogy elkezdj megtanulni! Mert lehúzhatod az életedet a klotyón, ha ez a sok szar a nyakadon marad, miután én bekrepálok! Találj ki valamit! Okoskodj ki valamit, fiam, mert apád már nem képes rá... Nem dőlhet össze ilyen méltatlanul egy élet munkája... Nővér! Nővér!

Az öreg Avery nem a választékos stílusáról volt híres, ami még inkább kifejezésre jutott, ha el volt keseredve. Aznap délután, miután bekötötték neki az infúziót és megkapta a harmincféle piruláját, egy elegáns, fehér borítékot lengetett meg Eric orra előtt.

– Filmes parti, fiam. Egy igazi filmes parti! – mondta áhítattal teli hangon. – Apád nem lehet ott, de te igen! Azt ajánlom, kezdj el jó kapcsolatokat építeni! Akkor talán van esélyed kimászni a slamasztikából...

Aznap Eric reményvesztetten távozott a klinikáról. Az álmai, a jövőjét illetően, néhány hét alatt szertefoszlottak. Érezte, hogy az öreg napjai meg vannak számlálva, és már sosem lesz képes a cége élére állni. Neki viszont halvány gőze sem volt arról, hogyan kell irányítani egy filmstúdiót. *Még hogy irányítani! Talpra állítani! Visszahozni a halál torkából!* Lehetetlen küldetés. A befektetők már a pénzüket követelve tomboltak, a Shiny emberei pedig minden második napon őt zaklatták: ki kell fizetni a pénzembereket, különben nagy baj lesz.

Ha csak a hatalmas adósság örökléséről és a családi vállalat hírnevéről lett volna szó, Eric magasról tett volna az egészre. Ha mindössze ennyi lett volna a probléma, az első géppel elhagyta volna az Államokat, hogy nyithasson egy magánpraxist valahol Európában, ezzel visszaküzdve magát az édes életbe. Itt azonban nem csak egzisztenciáról volt szó, hanem életről is. Nem sokkal azután, hogy Eric számára nyilvánvalóvá vált, apja filmes cége a csőd szélén áll, egy éjjel arra ébredt, hogy hideg fém nyomódik a halántékához.

– Egy év, Avery! Ennyi időd van, hogy összeszedd a pénzt! – sziszegte a fülébe egy fojtott, kellemetlen hang. – Ha a megbízóim nem látják, hogy igyekszel, esetleg meg kell válnod a golyóidtól!

Ericet azóta is kínozták a rémálmok, bárhol talált is rá az éjszaka. Így hát apja tanácsára elment arra a filmes partira. Ott pillantotta meg először a befolyásos, nagyvilági, reprezentatív, határozott, ám magányos, középkorú producernőt, Lianne Andersont. A nőnek látványosan imponált a kedvessége, az, hogy egy nála több mint tíz évvel fiatalabb férfi érdeklődést mutat iránta. Eric azonnal megérezte,

hogy a megoldáshoz Lianne ágyán keresztül vezet az út. Még aznap este mindent elolvasott a Diamond filmről, amit csak az interneten talált, és rájött, bizony beletrafált: a nő nem más, mint maga az aranytojást tojó tyúk. Számos filmcsillag befuttatása állt már mögötte és olyan kasszasiker produkciók, mint a *Fényemberek* sorozat, vagy az *Álmok csapdájában*. Ezeket még Eric is ismerte – a barátnői órákon át képesek voltak az említett filmekről fecsegni.

A Lianne Anderson meghódítása projekt pedig igen sikeresnek bizonyult. A parti után néhány nappal virágot küldött az asszonynak, az üdvözlőkártyán egy vacsorameghívással. A nő az étteremben – tekintélyes mennyiségű whisky elkortyolgatása közben – elmesélte neki az egész, meglehetősen viharos életét, és Eric nem csalódott a megérzésében. *Szerelemre és odafigyelésre van szüksége. A volt férje sárba tiporta az önbecsülését. Hát, tőlem majd megkapja az áhított visszaigazolást. Csak alaposan fizessen is meg érte... Úgy, hogy ne is vegye észre.*

Eric most Lianne Anderson fényűző márvány fürdőszobájában zselázta a haját, és legszívesebben szembeköpte volna a magas, sötét hajú, veszélyesen jóképű alakot, akit maga előtt látott. Gyűlölte, hogy átmenetileg selyemfiú státuszba került, mindössze azért, hogy megmentse haldokló apja cégét és a saját életét. *De ahogyan más, úgy ez sem tart örökké* – vigasztalta magát, miközben belebújt rövid ujjú ingébe.

Eric Averynek megvolt a maga terve, és már nem állt messze a megvalósítástól. Még egy kis idő, és Lianne vergődni fog a szerelemtől. Akkor pedig megteszi majd a szükséges lépéseket – s ha mindez bevégeztetett, visszakapja a régi életét. Remélhetőleg egy apró kiegészítéssel: az asszony lányát, a szupersztár filmcsillag Heily Andersont szívesen magával vinné – amolyan szuvenir gyanánt.

Lana Richards szeretett korán kelni – mit sem számított, hogy szombat van. Munkája megszállottjaként már hajnalban a híreket böngészte. Miután végzett, futott egy órát az óceánparton, majd egy kiadós zuhanyzás után az asztalra varázsolta a reggelit. A kávé hétvégenként mindig ágyba vitte a szerelmének – mélyen gyökerező szokás volt ez nála, hiszen az anyjától is ezt látta annak idején.

Lana szeretett volna jó társ lenni, még akkor is, ha ez oknyomozó újságíróként nem volt egyszerű. Ahogy időnként fogalmazott: jó adag hivatástudattal és kegyetlen főnökkel verte meg a sors – Ronald Christensen keze alá dolgozott, aki több mint egy évtizede sikeresen irányította a város legfelkapottabb filmes lapját: a Screendream magazint. Lana nagy megtiszteltetésnek érezte, hogy gyakornokként helyet kapott Christensen szárnyai alatt, de tudta, ha nem akaszt le valami félelmetesen nagy sztorit már az elején, a nagyfőnöknél hamar leírhatja magát.

Lana elszánt volt és büszke. Főként arra, hogy nem használta ki a kapcsolatait, amikor jelentkezett a Screendreamhez. Pedig jóval kevesebb izgulnivalója lett volna az állásinterjún, ha megmondja, hogy ő Nick Richards, a világhírű színész nővére.

A Gyémántfiúé – aki nem mellesleg sosem ad interjút, nem enged bepillantást a magánéletébe és magasról tesz az egész médiára. Lana gyakran hallotta, amikor a kollégái szidták Nicket, elkényeztetett hollywoodi bestiának titulálták, amiért olyan keveset mutat magából – a lány ilyenkor beharapta az alsó ajkát és hallgatott. Jól tudta, hogy az öccse miért menekül ennyire a nyilvánosságtól: néhány éve egy örült rajongója csaknem megölte őt a menyasszonyával együtt. Lana büszke volt Nickre, amiért az őt ért traumák után képes volt talpra állni, és mély, igaz, testvéri szeretettel szerette. Főként ezért

nem szeretne volna, hogy a magazinnál fény derüljön az ő kilétére. Hiszen attól a pillanattól kezdve kétségkívül mindenki Nickkel kapcsolatos információkért nyaggatná.

Lanát különben sem vonzották a sztárpletykák – frissen végzett oknyomozó újságíróként az igazán mély, tényfeltáró témák érdekelték. Ezt már az állásinterjún is kifejtette. Ronald akkor jól ki is nevette.

– Kislány, akkor rossz helyen keres munkát! Értem én, hogy a Pulitzerre nyomul, de ez Hollywood! A mi feladatunk az, hogy az egész világot ellássuk babarózsaszín, jázminillatú hírekkel a kedvenc sztárjaikról!

– Én azért megpróbálnék olyan témát találni, ami több mint ködszurkálás, ha már ilyen szép szóképekkel élünk – mondta akkor Lana határozottan, de mosolyogva. – A nagy filmkészítő cégek háttérügyei például ugyancsak érdekelnének...

– Az emberek itt nem halásznak a zavarosban, hacsak nem akarnak másnap kivérezve lebegni a medencéjük víztükrén. A lapomnál legtöbbször beérik azzal, hogy Paris Hilton táskakollekciójáról firkálhatnak...

– Én nem vagyok ijedős lány! – szegte fel a fejét Lana.

– Azt veszem észre – vigyorgott Ronald. A középkorú férfi fogai valódi hollywoodi-fehérben ragyogtak. – Hogy hívják magát?

– Melanie May Richards.

– Melanie... hm – ízlelgette a nevet magában elgondolkozva a főszerkesztő. *Lehet, hogy ismerős vagyok neki? Szentséges ég, csak le ne bukjak... Szegény Nick!* A lány szerencséjére azonban a főszerkesztő mindig felületes volt a hírességek családfáját illetően.

– Melanie... Lanie... Lana! Igen, ez lesz az, Lana Richards. Már ne is haragudjon, de ezzel az angolosan kispolgári névvel sosem fog karriert csinálni ebben a városban.

– Ha ez az ára annak, hogy megkapjam a munkát, vállalom – felelte akkor Lana, aki ugyan nagyon sajnálta a szüleitől kapott nevet, de túlságosan szeretett volna az Államokban maradni ahhoz, hogy visszautasítson egy ilyen lehetőséget.

Minderre három oka volt: hogy közel lehessen imádott öccséhez és annak menyasszonyához, Heilyhez. Hogy igazán kipróbálhassa magát az újságíró szakmában, méghozzá a tűzközelben. De a legfontosabb készítetése a maradásra mégiscsak a szerelem volt Steven Hill-lel, a sikeres, eszményien jóképű, napsugaras mosolyú rendezővel. Csaknem két éve tartott már a kapcsolatuk, méghozzá zavartalan harmóniában, de Melanie-nak mindig volt egy enyhe hiányérzete a kapcsolatukat illetően. Úgy érezte, ennek a távolság volt az oka, hiszen az első időszakban, míg Melanie be nem fejezte az újságíró-iskolát, két különböző kontinensen éltek. Ingáztak, ahogy csak tudtak, ám a távkapcsolat nem tette lehetővé, hogy a vibráló, szenvedélyes érzelem igazi, mély, lelki összetartozássá válhasson. Végül rászánták magukat a nagy lépésre, ami azon a tényen alapul, hogy lakva ismerik meg igazán egymást az emberek. Melanie boldog volt, hogy Los Angelesbe költözhetett, és ezzel elkezdődött az új élete. Nem úgy az édesanyja, aki amiatt szipogott naphosszat, hogy már a második gyereke költözik egy másik kontinensre. May örökösen aggódott, és nem is alaptalanul – ami két éve Nickkel történt, az egész családot nagyon megviselte.

Ezen a szombat reggelen, mire Lana végzett a zuhanyzással, már tízre járt az idő. Steven kávécsészéjével a kezében indult el a hálószoba irányába. A férfi a hátán aludt, a világos szatén ágynemű csak derékig takarta. Lana élvezettel vette szemügyre testének minden négyzetcentiméterét. Csupán akkor fogta el rossz érzés, amikor a pillantása a golyó ütötte hegre tévedt, ami a kedvese mellkasán éktelenkedett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ez volt az, ami mindig Lana eszébe juttatta, hogy Hollywood, az álmok és vágyak különleges, varázslatos fellegvára, álnokul, elrejtve viseli eltorzult, gonosz vonásait. Lanát nem ejtették a fejére. Résen volt minden pillanatban, és paprika spray-t hordott magánál, mióta csak először leszállt vele a gép az Államokban.

Steven megérezte a jelenlétét, majd a délelőtti, szobába áradó napfényben hunyorogva nyitotta ki a szemeit. Az ajka rögtön kedves mosolyra húzódott.

– Szombat van. Semmi kiskosztüm... – mondta, miközben nagyot ásított. – Semmi smink... Semmi flanc... Elrontottad. Ma nem vagy Lana.

– Akkor ki vagyok? – mosolygott Mel, és a csészét az éjjeliszekrényre tette.

– Mel. Az én Melanie-m... És itt az ideje, hogy visszabújj mellém az ágyba!

Noha Lana azt tervezte, hogy aznap délelőtt végez még egy kis kutatómunkát, ez volt az a pillanat, amikor eldőlt, ez nem így lesz. *Steven, úgy kellesz, mintha minden nap, amit veled tölthetek, a legutolsó napunk volna.* Melanie-t egyetlen dolog nyugtalanította csak. A férfi önszántából sosem mondta neki azt a szót, hogy szeretlek.